

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Бургас, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXVIII СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА

при участието на секретаря СТАНКА Д. ДОБРЕВА
като разгледа докладваното от НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА Гражданско дело № 20212120103927 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Е. К. Е., ЕГН *****, адрес: гр. *, срещу „ЕСО“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от А.Н.Ц., с която се иска от съда да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение в размер на 300 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в увреда на бетонен подход около входа на имот, собствен на ищеца, ведно със законна лихва върху главницата от подаване на исквата молба – 02.06.2021 г., до окончателното плащане на сумата.

Твърди се, че на 18.05.1999 г. ищецът е закупил следния недвижим имот: земеделска земя от 455 кв. м. с план. № 184 в землището на с. М., м. Черниците. Инициирал е производство по изменение на ПУП с цел застрояване на имота, като е подал и заявление до „ЕВН Б. Електроразпределение“ ЕАД. От дружеството са му отговорили, че нямат собствени ел. съоръжения в имота. Извършил е строителство в имота. През есента на 2020 г. е получил писмо от ответника, в който е посочено, че върху имота има сервитутни права и следва да се осигури достъп. В периода 05.11.2020 г. – 13.11.2020 г. са влезли в имота машини, които са разрушили 5 кв. м. от изграден бетонен подход около входната врата на парцела. Моли се за уважаване на претенциите.

Ответникът чрез процесуален представител е оспорил иска като неоснователен. Ответникът е носител на сервитутно право за обект за пренос на ел. енергия, представляващ въздушна електропроводна линия, построен през 1978 г. Сервитутното право е възникнало по силата на ЗЕЕЕ (отм.) и ищецът следва да се съобразява с него. Тази въздушна електропроводна линия преминава над имота на ищеца, като се е наложило през него да премине техника на ответното дружество с цел достигане до ел. стълб, като това е бил единствено възможният начин за достъп до него. Това се е случило на 06.11.2020 г. В процеса на работата при преминаването на булдозера е отчупено не повече от 0,5 до 1 кв. м. от бетонната плоча. Законодателят обаче в чл. 64, ал. 3, т. 2, б. а ЗЕ е регламентирал, че в сервитутната зона не се допуска застрояване, поради което не са налице претърпени от ищеца вреди, тъй като извършеното строителство е незаконно.

Моли се съда да отхвърли предявения иск и присъди на ответника направените разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложения нотариален акт за продажба на недвижим имот от 18.05.1999 г. Е.Е. е закупил земеделска земя от 455 кв. м. в м-ст Ч, землище на с. М. Издадена е скица за проектиране на имота, в която е отбелязано, че „ЕВН Б. ЕР“ АД няма собствени ел. съоръжения в имота. На 20.12.2013 г. от Община Бургас е издадено разрешение за строеж върху имота на 2 бр. вилни сгради, презаверено на 11.04.2019 г.

По делото е разпитан свидетелят А., който е посочил, че в имота на ищеца след портала има пътека за кола, в началото от бетон, след това насипана с настилка. Последният път, когато ходил на мястото, имало следи от разрушен бетон, бетонната настилка била напукана. Синът на ищеца му казал, че е влязла тежка техника на Енергото и е разрушила бетона. Свидетелят Н. е посочил, че работи в ответното дружество. Посетили имота във връзка с изпълнение на програма през 2020 г. с цел ремонт на ел. провод, като седмица преди това изпратили писмо до ищеца да осигури достъп до стълб № 33, който се намирал в защитена местност Ченгене скеле. За да преминат от стълба в съседния на ищеца имот към кавалета, който се намира в блатото и граничи с имота на ищеца, следва да минат именно през имота на ищеца, тъй като ел. проводът е точно над имота на ищеца. Освен това кавалетът е в блато и до него няма как да се стигне по друг начин. Първия ден влязъл булдозер, който да почисти кавалета, а втория ден булдозерът излязъл от имота и влязло повдигателно устройство тип автовишка, с което да се извърши подмяната на изолаторните елементи, и същия ден автовишката излязла от имота по следите, по които е влязла, както и булдозерът. Булдозерът отчупил въпросната плоча до 1 кв. м. максимум, от ъгъла на плочата.

Вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза е изложило, че процесната бетонова площадка не представлява строеж или съоръжение по смисъла на ЗУТ. Участъкът, който е засегнат, е общо около 1.5 - 2 кв. м., в който разрушеният изцяло е около 0.8 - 1 кв. м. Най-близката част до бетоновата плоча е смачкана, има пукнатини. Това е бетон, който не е с армировка, и преминаването на тежка верижна машина е твърде вероятно да засегне толкова площ, върху която е минала. Вещото лице счита, че голяма част от имота попада в сервитутната зона, вкл. и въпросната пътека. Електропроводът, минаващ точно над процесния имот, обаче не е нанесен в кадастъра, поради което не може да се изчисли съвсем точно къде е сервитутната зона. Вещото лице е изчислило, че за възстановяване на разрушения участък е необходима сума от общо 300 лева за материали и труд.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск, предмет на настоящото дело, черпи правното си основание от разпоредбите на чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД и чл. 65, ал. 2 ЗЕ. С твърденията, изложени в исковата молба, ищецът се е позовавал на действия на служители на ответното дружество по преминаване през бетонна настилка в неговия собствен имот и разрушаването ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 49 ЗЗД възложителят на някаква работа отговаря за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 ЗЗД

е акцесорна и има т. нар. обезпечително-гаранционна функция, тъй като тя е отговорност за чужди противоправни и виновни действия и бездействия – настъпва в резултат на виновно причинени вреди от страна на натовареното лице при или по повод изпълнението на възложената му работа. Кумулативните предпоставки, за да се породи тази отговорност, са следните: вреди, причинени на пострадалия от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа, които вреди да са причинени при или по повод на изпълнението ѝ и по вина на изпълнителя, при наличието на причинна връзка между тях.

В настоящия случай безспорно между страните е, установява се и от събраните гласни доказателства и писмо, изходящо от „ЕСО“ ЕАД, адресирано до Е.Е., че на 05.11.2020 г. и 06.11.2020 г. служители на ответното дружество са преминали през имота на ищеца, за да достигнат стълб № 33 и почистят кавалета, който се намира в блатото и граничи с имота на ищеца, и тежката техника е разрушила част от бетонната площадка, находяща се в имота на ищеца. Механизмът на увреждането се установява по безспорен начин от разпита на свидетелите, чиито показания съдът кредитира изцяло като пълни и непротиворечиви. Обстоятелствата относно преминаването на тежка техника на ответника през имота на ищеца и разрушаването на част от бетонната настилка не са спорни между страните.

Между страните не е спорно и че ответното дружество извършва дейност по поддръжка на електропреносната мрежа, част от която е електропроводът, минаващ точно над имота на Е., както и кавалета и стълб № 33, находящи се в непосредствена близост до имота. Не се спори, че ответното дружество се явява възложител на дейностите по подмяна на изолаторни вериги и почистване на кавалета, което се установява и от приложените по делото писма и показанията на свидетеля Н.. Увреждането на бетонната настилка в имота на ищеца също е обстоятелство, за което не се спори между страните. При възлагане на работата ответното дружество е следвало да осъществи контрол по отношение извършването на дейностите по преминаване на тежката техника през имота на ищеца или съответно да поправи вредите, след като такива са възникнали. След като е пропуснал да стори това, той отговаря за обезщетяването на всички вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от действията на изпълнителя на работата.

Действително по силата на закона в полза на енергийно предприятие, собственик на ел. мрежа, е възникнало сервитутно право по отношение на зоната около енергийния обект (чл. 60, ал. 2, т. 1 ЗЕЕЕ (отм.)), предвид представената по делото счетоводна справка, видно от която електропроводната линия е строена през 1978 г., което сервитутно право е запазило действието си съгласно разпоредбата на § 26, ал. 1 ПЗР на ЗЕ. В случая редът и начинът за упражняване на сервитутни права за енергийните обекти са регламентирани в Наредба № 16/9.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти. В чл. 13 от Наредбата е предвидено, че в сервитутната зона титулярят на сервитутните права може да извършва дейности, свързани с предотвратяване или отстраняване на аварии за възстановяване на експлоатационната годност на енергийните обекти, както и такива, свързани с експлоатацията, ремонта и поддържането на енергийните обекти и техни съоръжения. При упражняване на сервитутните права титулярят е длъжен да възстанови

терена на сервитутната зона след строителството и ремонта.

Вещото лице след оглед на място е констатирало, че са необходими дейности по възстановяване на терена, тоест същият е бил увреден вследствие на преминаването на тежка техника, като е развалена бетоновата настилка, изпълнена в имота на ищеца. Същата не е възстановена в предходното ѝ състояние. Дружеството ответник е бездействало по отношение изискването за възстановяване на имота. Съгласно чл. 65, ал. 2 ЗЕ енергийното предприятие дължи възстановяване на всички причинени щети в имота, нанесени при упражняване на правата. Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице противоправно поведение от страна на служители на ответното дружество, което следва да понесе отговорността за обезщетяване на всички причинени щети в имота.

Не може да се приеме доводът на ответника, че е налице нарушение от страна на ищеца като собственик на имота относно недопускане застрояването на същия, тъй като разрушената бетонова настилка не представлява строеж по смисъла на ЗУТ. На следващо място по делото не са представени доказателства за това къде точно се намира сервитутната зона в имота на ищеца, същата не е предвидена в ПУП и отразена в кадастралната карта съгласно изискванията на чл. 2 от Наредба № 16/09.06.2004 г. и чл. 83а, ал. 5 ЗУТ, видно от заключението на вещото лице М..

Следователно налице е фактическият състав на чл. 49 ЗЗД във вр. с чл. 45 ЗЗД за ангажиране отговорността на ответното дружество за заплащане на обезщетение за причинените на ищеца вреди в собствения му недвижим имот, описани по-горе. Размерът на обезщетението съдът определя, като взема предвид заключението на вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза, която кредитира изцяло като компетентно дадена. Размерът на обезщетението възлиза на сумата от 300 лева, включваща сума за материали и труд за поправка на разрушената част от бетоновата настилка, поради което искът следва да бъде изцяло уважен.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат сторените в производството разноси. Съдът намира за основателно възражението на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца, което е претендирано в размер на 600 лева. Съдът определя същото в размер на минимума, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 300 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, проведено е само едно съдебно заседание. Ето защо на ищеца се дължат разноси в размер на общо 600 лева.

По изложените съображения Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЕСО“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от А.Н.Ц., да заплати на Е. К. Е., ЕГН *****, адрес: гр. Бургас, *, сума

в размер на 300 лева (триста лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в увреда на бетонен подход около входа на имот в м. Ч, с. М, собствен на ищеца, ведно със законна лихва върху главницата от подаване на исковата молба – 02.06.2021 г., до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА „ЕСО“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от А.Н.Ц., да заплати на Е. К. Е., ЕГН *****, адрес: гр. Бургас, *, съдебно-деловодни разноски в размер на 600 лева (шестстотин лева).

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Вярно с оригинала!

С. Добрева

Съдия при Районен съд – Бургас: _____